

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 18 marca 2017r. w pobliżu Pl. (...) kierujący pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...), O. P. utracił panowanie nad pojazdem, wpadł w poślizg, zjechał do krawędź jezdni, uderzył w barierkę i potracił stojącą na chodniku pieszą Z. S., a następnie odjechał w kierunku ul. (...). Tam, obok pojazdu został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji: J. W. i P. P.. Początkowo zaprzeczał, aby był kierowcą pojazdu. W trakcie rozmowy od kierującego wyczuwalna była woń alkoholu. W związku z powyższym Kierowca został poddany badaniom stanu trzeźwości z wynikiem: I badanie- 0,695 mg/l, II badanie 0,66 mg/l, III badanie 0,65 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz we krwi: I badanie 1,20 promila i II badanie 1,10 promila.

Oskarżony nie był karany za przestępstwo (k.71, 135), posiada 1 dziecko i jest zatrudniony w (...) Sp. z o.o., na stanowisku prezesa.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie ujawnionych w toku rozprawy wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków: P. O. (k. 22-23), M. G. (k. 43), J. W. (k. 46-47), P. P.- k. 49-50, A. H. (k.60-61), Z. S. (k. 63-64), I. S. (k. 79-80), M. W. (k. 99-100) oraz dokumentów w postaci protokołu zatrzymania osoby (k. 2), protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości (k.5), protokołu zatrzymania rzeczy (k.7-9), protokołu przeszukania osoby (k. 10-12), protokołu oględzin samochodu (k. 20-23), kserokopii umowy sprzedaży samochodu oraz kserokopii dowodu rejestracyjnego (k. 24-29), protokołu oględzin miejsca zdarzenia (k. 35-37), protokołu oględzin pojazdu (k. 38-40), sprawozdań z przeprowadzonych badań na zawartość alkoholu we krwi (k.54-55, k. 56- 57), kserokopii karty wypisowej z Izby Przyjęć Z. S.(k.67).

Oskarżony O. P. przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Potwierdził, że odjechał z miejsca kolizji choć zdawał sobie sprawę, że uszkodził barierkę przystanku. (k. 91-92).

Całość materiału dowodowego w postaci źródeł osobowych jak i dokumentów znajdujących się w aktach nakreśla spójny i uporządkowany obraz przebiegu zdarzenia i przekonuje Sąd, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu zabronionego.

W świetle ujawnionego materiału dowodowego, okoliczności popełnienia czynu i wina oskarżonego nie budzą żadnych wątpliwości.

Skazując oskarżonego za czyn z art. 178a § 1 k.k., Sąd ustalił, że zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu jak i wina oskarżonego są znaczne. Oskarżony poruszał się, jedną z głównych i najbardziej ruchliwych ulic w W., początkowo w momencie zatrzymania, zaprzeczał, aby był kierowcą pojazdu. Nadto stopień nietrzeźwości, w jakim znajdował się oskarżony, należy ocenić jako wysoki. Także stopień winy oskarżonego Sąd ocenił jako znaczny, albowiem nie usprawiedliwiało jego czynu, nie wydarzyła się żadna szczególna okoliczności, która skłoniła go do jazdy samochodem pomimo spożycia alkoholu. Na korzyść przemawia to, że w przeszłości oskarżony nigdy nie wchodził w konflikt z prawem.

Analizując kwestię zakresu i rozmiaru reakcji penalnej na czyn oskarżonego O. P. z art. 178a § 1 k.k., Sąd doszedł do przekonania, że najbardziej adekwatną odpowiedzią na zachowanie oskarżonego winno być wymierzenie kary grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 30 (pięćdziesięciu) zł.

W tym miejscu przywołać trzeba stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w Wyroku z dnia 6 lutego 2003r. w sprawie o sygn. WK27/03: Sprawca, który znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzi pojazd i nie zachowując przy tym należytej ostrożności powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, dopuszcza się dwóch czynów

zabronionych - przestępstwa określonego w art. 178 a § 1 k.k. oraz wykroczenia określonego w art. 86 § 2 k.w., z tym że za wykroczenie to nie orzeka się środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, a zatem art. 87 § 3 k.w. nie ma w takiej sytuacji zastosowania (OSNwSK 2004/1/270).

Oznacza to, że dla ustalenia stopnia zawinienia i stopnia szkodliwości społecznej czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. pozostaje obojętne, czy sprawca zbiegł z miejsca popełnienia wykroczenia o jakim mowa w art. 86 k.w. Okoliczność ta podlega ocenie przy procedowaniu w sprawie o wykroczenie i pozostaje irrelevantna w odniesieniu do czynu o którym mowa w art. 178a § 1 k.k.

Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci czteroletniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, czyli na czas przekraczający minimalny okres przewidziany w art. 42 § 2 k.k. Ustalając wymiar zakazu na tym poziomie Sąd zważył okoliczności, które przemawiały na korzyść oskarżonego w tym, uprzednia niekaralność oraz te, które niewątpliwie były dlań obciążającymi w postaci wysokiego stężenia alkoholu w krwi i poruszania się w stanie nietrzeźwości jedną z najbardziej ruchliwych ulic w W.

W ocenie Sądu orzeczenie środka karnego w takim wymiarze jest zasadnie i jest on dostosowany do stopnia zawinienia i do stopnia szkodliwości społecznej.

Sąd na podstawie art. 43a § 2 k.k., nałożył na oskarżonego obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego poprzez zapłatę kwoty 5000 złotych na Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W ocenie Sądu, orzeczony środek karny w postaci świadczenia pieniężnego, będzie istotnym, dodatkowym składnikiem kary w aspekcie wychowawczego oddziaływania na postawę oskarżonego.

Sąd po dokonaniu całościowej oceny sytuacji ekonomicznej oskarżonego, mając na względzie jego sytuację rodzinną i biorąc pod uwagę jego warunki osobiste i możliwości zarobkowe (oskarżony ma 38 lat, posiada wyższe wykształcenie i nie cierpi na żadną chorobę uniemożliwiającą lub utrudniającą mu podjęcie pracy, posiada na utrzymaniu jedno dziecko), uznał, pomimo deklaracji ze strony oskarżonego o braku dochodów, że ustalona na kwotę 30 zł stawka dzienna grzywny będzie możliwa do udźwignięcia przez oskarżonego i nie będzie stanowiła dla niego nadmiernej dolegliwości.

Zgodnie z art. 63 § 3 i 5 k.k. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych sąd zaliczył okres od dnia zatrzymania prawa jazdy do dnia ogłoszenia wyroku tj. od 18 marca 2017r do dnia 6 września 2017r.

Sąd na podstawie powołanych w wyroku przepisów, obciążył kosztami sądowymi oskarżonego, nie dostrzegając podstaw do zwolnienia go z ich ponoszenia

Zarządzenie: (...)